

Stížnost vytýká po stránce věcné jedině, že novostavba nař. rozhodnutím povolena v rozporu s § 36 stav. ř. porušuje veřejné ohledy estetické. Porušení požadavků krasocitu nedotýká se žádných stavebním řádem uznaných a chráněných zájmů obce jako souseda — kterážto relace ostatně podle stavu spisů nepřichází v daném případě v úvahu — ani jako pána a správce veřejného statku uličního. Z toho jde, že k hájení zájmů estetických není legitimována obec jako taková, — a vzhledem k tomu, co shora řečeno, ani jako stav. úřad. Jeví se tedy jediná věcná námitka, kterou obec uplatňovala při stav. komisi a kterou vznáší nyní ve stížnosti, pro nedostatek legitimace nepřipustnou.

Nelze-li však obci přiznati legitimace ve věci samé, pak nelze uznati její legitimaci ani k námitkám formálním, že skutková podstata nař. rozhodnutí nemá ve spisech opory.

Bylo proto stížnost odmítnouti.

Č. 4415.

V al u t y: I. * § 3 vlád. nař. č. 46/20 nezakládá pro stranu nároku ani na povolení obchodu s cizozemskými platidly ani na ponechání povolení takového, jí snad již dříve uděleného. — II. * Předpis § 3, odst. 1 nař. z 29. února 1924 č. 46 Sb. neodporuje ustanovení uvedenému pod č. 1 § 2 zák. ze 14. prosince 1923 č. 7 Sb. z r. 1924.

(Nález ze dne 17. února 1925 č. 3053).

V ě c: Otto L. v Praze proti ministerstvu financí (min. rada Seifert) o obchod s cizozemskými platidly.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním ze 17. března 1924 požádal st-l ve smyslu 2. odst. § 3 nař. z 29. února 1924 č. 46 Sb. žal. úřad o povolení, aby mohl dále sprostředkovati obchody s cizími platidly mezi bankami. Výnosem nař. nevyhověl žal. úřad této žádosti a dodal, že proto nemůže st-l dále provozovati sprostředkovatelské obchody, které až do vyřízení své žádosti byl oprávněn prozatímně provozovati.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto opatření podané a vytýkající předm, že § 3 vl. nař. č. 46/1924 odporuje jednak zákonu ze 14. prosince 1923 č. 7 Sb. z roku 1924, jednak předpisu řádu živn. tím, že podrobuje koncesnímu omezení živnost do té doby volnou, uvážil nss toto:

Obchod cizozemskými platidly byl až do vydání zák. č. 7 resp. nař. č. 46 z roku 1924 upraven nařízením z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb. Zákonem prv uvedeným byla však vláda v § 2 pod. č. 1 zmocněna, aby obchod ten upravila znovu.

Nelze pochybovati o tom, že pod široký pojem »úpravy obchodu s cizozemskými platidly« sluší zahrnouti i úpravu sprostředkování tohoto obchodu a stížnost také po této stránce výtek nečiní. Nelze proto důvodně tvrditi, že by ustanovení § 3 nař. č. 46/24 šlo in abstracto přes meze zmocnění zákonem dané.

Jmenovitě nelze považovati za překročení zmocnění daného §em 2 leg. cit. i případnou změnu dosavadních předpisů právních neb zásah

v práva nabytá. Již se zřetelem k tomu nelze přiznati výtkám stížnosti po této stránce uplatňovaným důvodnost a netřeba proto vejíti na bližší zkoumání jich.

Pokud jde o vytýkané vady řízení, sluší poukázati k tomu, že dle § 3 nař. č. 46 z r. 1924 jest třeba k sprostředkování obchodů s cizími platidly mezi bankami zvláštního dovolení min. fin., jehož udělení může býti vázáno určitými podmínkami a může býti kdykoliv odvoláno. V tomto ustanovení jest obsažen princip, že na udělení zmíněného povolení nemá nikdo po zákonu právního nároku a že také již udělená povolení nezakládají pro strany pražádného nároku na ponechání jich, nýbrž jest dáno úřadu na vůli žádané povolení udělití nebo je odepřítí a udělená již povolení kdykoliv odvolati zcela dle jeho volné úvahy a to i tehdy, kdyby pro takové zakročení nebylo žádného jiného důvodu než právě zmíněná volná úvaha.

Na této právní povaze propůjčitelného nebo již propůjčeného povolení nemění ničeho ani následující odstavec cit. předpisu, který toliko na jedné straně omezuje podniky sprostředkování zmíněných obchodů již provozující v tom směru, že musí o povolení nyní normované žádati do určité lhůty, na druhé straně však jim poskytuje jen výjimečný nárok, že mohou obchod svůj provozovati dále bez povolení, ovšem toliko do té doby, než o jejich žádosti bude rozhodnuto. Že by úřad v tomto případě, rozhoduje o udělení žádaného povolení, musil postupovati jinak, než v případě odst. 1, jmenovitě, že by musil vzít zřetel, jak stížnost za to má, na způsobilost a spolehlivost žadatele nebo jeho dosavadní činnost a pod., zákon nestanoví.

Nemá-li však strana nároku ani věcného na určité vyřízení žádosti o zmíněné povolení, ani formelního na to, aby určité okolnosti byly při rozhodnutí úřadu vzaty v úvahu, nemůže se důvodně cítiti dotčenou ve svých právech tak, jak to má na mysli § 2 zák. o ss, postupoval-li úřad způsobem vytýkaným, ani tím, že jí důvody jeho rozhodnutí nebyly sděleny, neboť tento nedostatek padal by na váhu jen tehdy, kdyby jí tím byla znemožněna nebo podstatně ztížena obrana subjektivního práva zákonem zaručeného, o něž však v daném případě, jak dovozeno, nejde.

Stížnost jest tudíž bezdůvodnou ve všech směrech a bylo ji jako takovou zamítnouti.

Č. 4416.

O b e c n í r o z p o č e t: Kompetence zem. výboru, sestaviti obecní rozpočet, nastane podle § 7, odst. 4 fin. novely toliko, nesestaví-li obec rozpočet v zák. lhůtě, nikoli však nepředloží-li zhotovený rozpočet.

(Nález ze dne 17. února 1925 č. 3169).

V ě c: Dr. Otmar H. a spol. v M. (adv. Dr. Leopold Wertheimer z Prahy) proti moravskému zemskému výboru o obecní rozpočet.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.